

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

Bruksela, 13 grudnia 2007 r. (14.01)
(OR. en)

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2006/0142 (COD)**

16127/07

LIMITE

VISA 374
CODEC 1409
COMIX 1043

WYNIK PRAC

Od:	Grupa Robocza ds. Wiz/komitet mieszany (UE – Islandia, Norwegia, Szwajcaria)
data:	27-28 listopada 2007 r.
Nr wniosku	11752/1/06 REV 1 VISA 190 CODEC 771 COMIX 662 (COM(2006) 403 wersja
Kom.:	ostateczna + wersja ostateczna/2 (en,fr,de))
Dotyczy:	Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego
	wspólnotowy kodeks wizowy

Delegacja EE przekazała Sekretariatowi Generalnemu Rady propozycję nowej wersji art. 32 ust. 2 w następującym brzmieniu: „Gdy wniosek o wizę jest składany na granicy zewnętrznej, wymóg posiadania podróznego ubezpieczenia zdrowotnego można znieść zgodnie z prawem krajowym wówczas, gdy służy to propagowaniu interesów kultury oraz interesów z zakresu polityki zagranicznej, rozwojowej, innym obszarom istotnego interesu publicznego lub jest spowodowane względami humanitarnymi.”

Delegacja EE wyjaśniła, że zmiana podyktowana jest chęcią wykorzystania brzmienia podobnego do brzmienia decyzji Rady 2006/440/WE i 2004/17/WE. W tym brzmieniu powyższy ustęp powinien objąć większość przypadków, w których wymóg posiadania podróznego ubezpieczenia zdrowotnego może zostać zniesiony.

Grupa Robocza ds. Wiz przeanalizowała art. 33–49 oraz załącznik XII na podstawie wniosku Komisji. Wyniki tej analizy przedstawiono w załączniku do niniejszej noty.

Artykuł 33¹

Wizy wydawane na granicach zewnętrznych marynarzom² podróżującym tranzytem

1. Marynarzowi podlegającemu obowiązkowi posiadania wizy³ przy przekraczaniu granic zewnętrznych państw członkowskich można wydać wizę tranzytową na granicy w następujących przypadkach:
 - (a) jeżeli spełnia on warunki określone w art. 32 ust. 1, oraz
 - (b) jeżeli przekracza on daną granicę w celu zaokrętowania się bądź ponownego zaokrętowania się na statek, na którym będzie pracował, lub wyokrętowania się ze statku, na którym pracuje jako marynarz⁴.
2. Przed wydaniem wizy na granicy marynarzowi podróżującemu tranzytem właściwe organy krajowe stosują się do przepisów części 1 załącznika XII i upewniają się, że użyto należycie wypełnionego formularza dotyczącego marynarzy podróżujących tranzytem, którego wzór przedstawiono w części 2 załącznika XII, w celu wymiany koniecznych informacji dotyczących danego marynarza⁵.
3. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się bez uszczerbku dla art. 32 ust. 3, 4 i 5⁶.

¹ Delegacje **EL** i **KY** zgłosiły zastrzeżenie.

² Delegacja **SK** zapytała, czy należy wprowadzić rozróżnienie między żeglarzami a marynarzami.

³ Delegacje **FI** i **DE** uważają, że należy przewidzieć możliwość wydawania wiz zbiorowych. **KOM** nie jest za stosowaniem wiz tego rodzaju.

⁴ Delegacja **PT** wyraziła opinię, że państwom członkowskim należy pozostawić możliwość zezwalania marynarzom na wyokrętowanie się bez wizy i zaproponowała dodanie następującego zdania na końcu tego punktu: „lub do celów zezwolenia na zejście na ląd”. **KOM** przyjęła do wiadomości tę propozycję. Delegacja **BE** przestrzegła, że propozycja PT może stanowić przykład niezgodności między konwencją FAL a prawem WE w odniesieniu do marynarzy, co było przedmiotem posiedzenia SCIFA/komitetu mieszanego w dniu 21 listopada 2007 r.

⁵ Delegacja **NO** zapytała, czy marynarze muszą posiadać zarówno numer paszportu, jak i książeczki marynarza. **KOM** odpowiedziała, że część 2 załącznika XII została wyodrębniona z rozporządzenia (WE) nr 415/2003 i że państwa członkowskie stosują to rozporządzenie od tego czasu bez żadnych problemów. W razie potrzeby **KOM** jest gotowa do zmiany brzmienia.

⁶ Na prośbę delegacji **BE** i **NL** **KOM** zaproponowała dodanie odniesienia do art. 32 ust. 2 i ust. 6.

TYTUŁ III: Zarządzanie administracyjne i organizacja

Artykuł 34¹

Organizacja sekcji wiz

- 1². Państwa członkowskie odpowiadają³ za organizację sekcji wiz swoich misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych⁴.

Aby zapobiec spadkowi poziomu czujności i aby chronić pracowników przed presją na szczeblu lokalnym, należy wprowadzić systemy rotacji pracowników mających bezpośredni kontakt z osobami ubiegającymi się o wizę. Rotacja pracowników odbywa się przynajmniej raz na sześć miesięcy⁵, bez uszczerbku dla jakości usług i znajomości zadań. Szczególną uwagę zwraca się na jasną organizację pracy i wyraźny przydział/rozdział zadań związanych z podejmowaniem ostatecznych decyzji w sprawie wniosków wizowych. Prawo dostępu do systemów VIS i SIS oraz innych informacji poufnych ogranicza się do niewielkiej liczby posiadających stosowne uprawnienia stałych pracowników oddelegowanych do pracy za granicą⁶. Podejmuje się stosowne działania w celu uniemożliwienia osobom nieupoważnionym dostępu do takich baz danych.

2. Aby zapobiec oszustwom lub zaginięciu naklejek wizowych, ich przechowywanie i dostęp do nich podlegają rygorystycznym zasadom bezpieczeństwa⁷. Rejestruje się zarówno wydane, jak i unieważnione naklejki wizowe⁸.

¹ Delegacja **SE** zgłosiła zastrzeżenie do całego artykułu.

² Delegacja **NL** zgłosiła zastrzeżenie.

³ **KOM** zaproponowała zmianę układu artykułu tak, aby zwrot „Państwa członkowskie odpowiadają” objął przepisy całego artykułu.

⁴ Delegacje **NL** i **SI** zaproponowały, aby wyrażenie „misje dyplomatyczne i urzędy konsularne” zastąpić w całym tekście wyrażeniem „organy wizowe”.

⁵ Delegacje **NL, BE, SE, SK, EE, PT, DK, NO, EL, FR, CY** i **FI** stwierdziły, że okres sześciu miesięcy jest zbyt krótki i podkreśliły, że rotacja jest czasami niemożliwa, gdy na stanowisku znajduje się tylko jedna osoba. Delegacje **LV** i **IT** zgodziły się z zasadą rotacji, ale podkreśliły potrzebę elastyczności w jej stosowaniu. Delegacja **LU** postulowała skreślenie pierwszych dwóch zdań tego punktu. Delegacja **FR** postulowała skreślenie całego punktu.

⁶ Delegacje **NL, BE, SE, SK, DK** i **FI** postulowały zastąpienie wyrażenia „posiadających stosowne uprawnienia stałych pracowników oddelegowanych do pracy za granicą” wyrażeniem „posiadających stosowne uprawnienia pracowników”, tak jak widnieje w rozporządzeniu o VIS. Delegacja **LU** uważała, że wybór należy pozostawić danemu państwu członkowskiemu. Delegacja **LT** postulowała skreślenie wyrażenia „oddelegowanych do pracy za granicą”.

⁷ Delegacje **SK** i **FR** postulowały skreślenie pierwszego zdania, uważając je za zbyt techniczne, aby je wprowadzić w tym miejscu.

⁸ Delegacja **DE** uznała ten ustęp za zbyt techniczny jak na tekst prawny. Ustęp ten powinien znaleźć się w instrukcji. Ponadto **DE** stwierdziła, że wykaz naklejek wizowych oraz same naklejki powinny być przechowywane oddzielnie w celu zapobieżenia utracie informacji o numerze wizy w przypadku kradzieży.

3. Misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich archiwizują papierowe wersje wniosków wizowych. Akta dotyczące każdego wniosku zawierają formularz wniosku, kopie stosownych dokumentów uzupełniających, informacje o przeprowadzonych kontrolach oraz kopię wydanej wizy¹, tak aby pracownicy mogli w razie potrzeby przeanalizować podstawy decyzji podjętej w sprawie danego wniosku. Zarówno w przypadku wydania, jak i odmowy wydania wizy akta przechowuje się przez okres pięciu lat².

¹ Delegacje **NL, DE, DK, BE i LV** stwierdziły, że kopia wizy nie jest potrzebna, ponieważ jest ona już przechowywana w VIS.

² Delegacje **EE, HU i SE** nie zgodziły się z wymogami zawartymi w tym ustępie. Delegacje **SE, DK, NO, BE, LV i PT** żądały odniesienia jedynie do „egzemplarzy”, nie zaś do „wersji papierowych”. Delegacja **SK** zgodziła się z propozycją Komisji i postulowała wprowadzenie pewnej elastyczności w kwestii wersji papierowych lub elektronicznych. Ponadto **SK** uważa, że końcowa część pierwszego punktu nie jest potrzebna. **KOM** podkreśliła, że w trakcie rozmów na temat rozporządzenia VIS delegacje sprzeciwiały się propozycji sporządzania kopii elektronicznej. **Przewodniczący** podkreślił potrzebę zachowania formularza papierowego, ponieważ zawiera on podpis wnioskodawcy, którym potwierdza on prawidłowość podanych tam informacji. Delegacje **SE, NL, DK, BE, LV i CZ** uznały, że 5 lat to zbyt długi okres. **LT** podkreśliła, że należy rozróżniać między decyzjami odmownymi w odniesieniu do wniosków wizowych (5 lat to odpowiedni okres) a decyzjami pozytywnymi (należy przewidzieć krótszy okres). **FR** zgłosiła zastrzeżenie weryfikacji do całego ustępu. Delegacje **NL, DE i BE** zapytały, kiedy zaczyna się liczyć okres: od dnia zatwierdzenia, czy od dnia złożenia wniosku...? **KOM** odpowiedziała, że okres należy liczyć od daty podjęcia decyzji. **HU** stwierdziła, że należy uzgodnić brzmienie dotyczące wiz unieważnionych, cofniętych, anulowanych i odrzuconych. **KOM** zgodziła się na poprawienie brzmienia. **BE** zgłosiła zastrzeżenie weryfikacji do zasady zatrzymywania dokumentów, gdy wiza została wydana.

Artykuł 35¹

Środki na rozpatrywanie wniosków wizowych i kontrolę misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych

1. Państwa członkowskie przydzielają wystarczającą liczbę pracowników odpowiednich do wykonywania zadań związanych z rozpatrywaniem wniosków wizowych, tak aby zapewnić skuteczne, jednolite traktowanie wszystkich wniosków i wnioskodawców w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych². Lokale przeznaczone do tych celów spełniają wymóg funkcjonalności i posiadają odpowiednie zabezpieczenia.
2. Władze centralne państw członkowskich zapewniają pracownikom pochodzącym z ich kraju oraz pracownikom miejscowym odpowiednie szkolenia i są zobowiązane udzielać im pełnych, dokładnych i aktualnych informacji na temat związanych z ich zadaniami dziedzin prawa krajowego i wspólnotowego.
3. Władze centralne państw członkowskich zapewniają częstą i należytą kontrolę procesu rozpatrywania wniosków wizowych oraz podejmują środki zaradcze w przypadku wykrycia odstępstw od przepisów.

¹ Delegacje **FR** i **NL** postulowały skreślenie całego artykułu.

² Delegacja **CZ** podkreśliła, że należy przedstawić zalecenia co do liczby pracowników, których trzeba zatrudnić, biorąc pod uwagę trudności jakie pracownicy ci mogą napotkać w zależności od natężenia nielegalnej migracji z danego miejsca. Delegacja **PL** stwierdziła, że należy uwzględnić dopuszczalne obciążenie pracą i wynagrodzenie w przypadku konsulatów mających do czynienia z dużym poziomem nielegalnej migracji. Delegacja **IT** uznała, że wprowadzenie takiego rodzaju informacji do dokumentu prawnego jest zbyt trudne. Delegacja **BE** przywołała motyw 10 proponowanego rozporządzenia i oświadczyła, że jest on wystarczający do uwzględnienia tej sprawy. **KOM** podkreślała znaczenie utrzymania tych przepisów, zwłaszcza określenia „wystarczającą liczbę”, dla PE w związku z potrzebą zlecenia usług na zewnątrz.

Artykuł 36¹

Zachowanie pracowników rozpatrujących wnioski wizowe

1. Misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich zapewniają osobom ubiegającym się o wizę uprzejmą obsługę.
2. Pracownicy konsularni wykonują swoje obowiązki służbowe z poszanowaniem godności ludzkiej. Podejmowane przez nich działania muszą być współmierne do zamierzonych celów.
3. Podczas pełnienia obowiązków służbowych pracownicy konsularni nie dyskryminują nikogo ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wiarę lub wyznanie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

Artykuł 37

Formy współpracy w zakresie przyjmowania wniosków wizowych

Państwa członkowskie mogą podejmować następujące formy współpracy:

- a) „wspólna placówka”: pracownicy misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych jednego lub większej liczby państw członkowskich rozpatrują wnioski wizowe (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi) skierowane do nich za pośrednictwem misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych innego państwa członkowskiego oraz wspólnie korzystają z wyposażenia należącego do tego państwa członkowskiego. Współpracujące państwa członkowskie uzgadniają, jak długo będzie prowadzona i na jakich zasadach zostanie rozwiązana wspólna placówka oraz jaka część opłat administracyjnych będzie przypadała na państwo członkowskie, do którego należy dana misja dyplomatyczna lub dany urząd konsularny.

¹ Delegacje **NL, FR, IT, EE i SK** zgłosiły zastrzeżenie twierdząc, że tekst ten powinien znajdować się nie w przepisach prawnych, lecz w motywach.

- b) „wspólne ośrodki składania wniosków wizowych”: pracownicy misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dwóch lub większej liczby państw członkowskich urzędują w jednym budynku w celu przyjmowania skierowanych do nich wniosków wizowych (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi). Osoby ubiegające się o wizę są kierowane do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie danego wniosku wizowego. Państwa członkowskie uzgadniają, jak długo będzie prowadzona i na jakich zasadach zostanie rozwiązana taka współpraca oraz jak uczestniczące państwa członkowskie będą dzielić się kosztami. Jedno państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność za umowy związane z logistyką i za stosunki dyplomatyczne z krajem, na terenie którego znajduje się placówka.
- c) „współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług”: jeżeli z przyczyn związanych z lokalną sytuacją urzędu konsularnego niewłaściwe jest wyposażanie go w urządzenia umożliwiające pobieranie/gromadzenie identyfikatorów biometrycznych lub niewłaściwe jest podejmowanie współpracy w formie wspólnej lokalizacji bądź wspólnego ośrodka składania wniosków wizowych, państwo członkowskie lub kilka działających wspólnie państw członkowskich może nawiązać współpracę z zewnętrznym dostawcą usług w zakresie przyjmowania wniosków wizowych (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi). W takim przypadku dane państwo(-a) członkowskie jest (są) prawnie odpowiedzialne za przestrzeganie zasad ochrony danych podczas rozpatrywania wniosków wizowych.

Artykuł 38

Współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług

1. Współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług może przyjąć następujące formy:
 - a) zewnętrzny dostawca usług działa jako telefoniczne centrum obsługi klienta i zapewnia ogólne informacje na temat wymogów, jakie należy spełnić, ubiegając się o wizę, oraz odpowiada za ustalanie dat spotkań; lub

b) zewnętrzny dostawca usług zapewnia ogólne informacje na temat wymogów, jakie należy spełnić ubiegając się o wizę, przyjmuje wnioski i dokumenty uzupełniające, pobiera dane biometryczne od osób ubiegających się o wizę i opłatę manipulacyjną, o której mowa w art. 16, oraz przekazuje zebrane akta i dane misjom dyplomatycznym i urzędom konsularnym państwa członkowskiego odpowiadającym za rozpatrzenie wniosku.

2. Dane państwo(-a) członkowskie wybiera(-ją) usługodawcę zewnętrznego, który potrafi spełnić wszelkie techniczne i organizacyjne wymogi bezpieczeństwa oraz odpowiednie wymogi techniczne i organizacyjne postawione przez państwo(-a) członkowskie w celu ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą, zmianą, niedozwolonym ujawnieniem lub udostępnieniem — szczególnie gdy rozpatrywanie wniosku wiąże się z przesyłaniem danych za pomocą sieci informatycznej, a także przyjmowaniem akt i danych przez urząd konsularny oraz przesyłaniem akt i danych przez taki urząd — jak również przed wszelkimi innymi niezgodnymi z prawem formami rozpatrywania wniosku.

Przy wyborze zewnętrznych dostawców usług misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich dokonują szczegółowej kontroli wypłacalności i rzetelności przedsiębiorstwa (łącznie z koniecznymi licencjami, wpisem w rejestrze handlowym, statutem spółki, umowami z bankami) oraz upewniają się, że nie zachodzi konflikt interesów.

3. Zewnętrzni dostawcy usług pod żadnym pozorem nie mają dostępu do systemu VIS. Dostęp do VIS jest zastrzeżony wyłącznie dla odpowiednio uprawnionych pracowników misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych.

4. Zainteresowane państwo(-a) członkowskie zawiera(ją) umowę z zewnętrznym dostawcą usług zgodnie z art. 17 dyrektywy 95/46/WE. Przed zawarciem takiej umowy misja dyplomatyczna lub urząd konsularny danego państwa członkowskiego informują w ramach lokalnej współpracy konsularnej misje dyplomatyczne i urzędy konsularne innych państw członkowskich oraz przedstawicielstwo Komisji o przyczynach, dla których zawarcie umowy jest konieczne.
5. Poza zobowiązaniami określonymi w art. 17 dyrektywy 95/46/WE umowa musi również zawierać przepisy:
- a) określają dokładny zakres obowiązków dostawcy usług;
 - b) zobowiązujące dostawcę usług, by działał według instrukcji danego państwa członkowskiego i przetwarzał dane jedynie na użytek przetwarzania danych osobowych z wniosków wizowych w imieniu danego państwa członkowskiego zgodnie z dyrektywą 95/46;
 - c) zobowiązujące dostawcę usług do zapewnienia osobom ubiegającym się o wizę informacji wymaganych na mocy rozporządzenia w sprawie VIS;
 - d) zapewniające pracownikom służb konsularnych stały wstęp na teren obiektów dostawcy usług,
 - e) zobowiązujące dostawcę usług do przestrzegania zasad poufności (w tym zasad ochrony danych gromadzonych w związku z wnioskami wizowymi);
 - f) zawierające klauzulę zawieszenia i wypowiedzenia umowy.

6. Dane państwo(-a) członkowskie kontroluje(-ją) realizację umowy, w tym:
- a) ogólne informacje, których dostawca usług udziela osobom ubiegającym się o wizę;
 - b) techniczne i organizacyjne wymagania bezpieczeństwa oraz odpowiednie wymagania techniczne i organizacyjne służące ochronie danych osobowych przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą, zmianą, niedozwolonym ujawnieniem lub udostępnieniem — szczególnie gdy przetwarzanie wiąże się z przesyłaniem danych za pomocą sieci informatycznej — oraz przed wszelkimi innymi niezgodnymi z prawem formami przetwarzania, a także kontroluje przesyłanie akt i danych przez urząd konsularny oraz przyjmowanie akt i danych przez taki urząd;
 - c) pobieranie znaków biometrycznych;
 - d) kroki podjęte, by zapewnić przestrzeganie przepisów o ochronie danych.
7. Całkowita kwota opłat za rozpatrzenie wniosku wizowego, pobieranych przez zewnętrznego dostawcę usług, nie może być wyższa niż opłata określona w art. 16.
8. Pracownicy konsularni danego(-ych) państwa (państw) członkowskiego(-ich) szkolą dostawcę usług, dostarczając mu wiedzy potrzebnej do właściwej obsługi i adekwatnego informowania osób ubiegających się o wizę.

Artykuł 39

Aspekty organizacyjne

1. Dokładne informacje o możliwości umówienia się na spotkanie i złożenia wniosku wizowego są wywieszane przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich do ogólnego wglądu.
2. Niezależnie od wybranej formy współpracy państwa członkowskie mogą zdecydować o utrzymaniu takiej możliwości, by osoby ubiegające się o wizę bezpośrednio składały wnioski wizowe na terenie misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego. Państwa członkowskie zapewniają ciągłość przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych, nawet w razie nagłego rozwiązania współpracy z innymi państwami członkowskimi lub wszelkimi zewnętrznymi dostawcami usług.
3. Państwa członkowskie informują Komisję o planowanym sposobie organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych w każdym urzędzie konsularnym. Komisja zapewnia stosowną publikację.

Państwa członkowskie przekazują Komisji zawarte przez siebie umowy.

Artykuł 40¹

Składanie wniosków wizowych poprzez pośredniczące podmioty komercyjne

1. W przypadku wielokrotnego składania wniosków² w rozumieniu art. 11 ust. 2 państwa członkowskie mogą zezwolić swoim misjom dyplomatycznym lub urzędom konsularnym³ na współpracę z pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi (tj. prywatnymi agencjami administracyjnymi i transportowymi⁴ lub biurami podróży – organizatorami wycieczek i przedstawicielami), zwanymi dalej „pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi”, w celu przyjmowania wniosków i dokumentów uzupełniających, pobierania opłaty manipulacyjnej oraz przekazywania pełnych akt⁵ misjom dyplomatycznym i urzędom konsularnym państwa członkowskiego właściwego do rozpatrzenia wniosku.
2. Przed udzieleniem akredytacji pośredniczącym podmiotom komercyjnym wykonującym zadania opisane w ust. 1 misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich kontrolują w szczególności:
 - a) aktualny status pośrednika: aktualną licencję, rejestr handlowy, umowy z bankami;
 - b) obowiązujące umowy z partnerami komercyjnymi mającymi siedzibę na terytorium państw członkowskich, oferującymi zakwaterowanie i inne usługi związane z wycieczkami zorganizowanymi;
 - c) umowy z liniami lotniczymi, które muszą obejmować zagwarantowane i ustalone na określone daty podróże do miejsca przeznaczenia i z powrotem.

¹ Delegacja **FR** zgłosiła zastrzeżenie do całego artykułu.

² Delegacja **NL** postulowała składanie „kolejnych” wniosków.

³ Delegacje **BE** i **HU** zapytały, dlaczego nie ma odniesienia do zewnętrznych dostawców usług. Delegacja **ES** zgłosiła zastrzeżenie co do wszelkiego rozróżniania między biurami podróży i zewnętrznymi dostawcami usług. **KOM** odpowiedziała, że w ramach przepisów punktu 5 rozdziału VIII WIK należy dokonać wyraźnego rozróżnienia między pośrednikami komercyjnymi i zewnętrznymi dostawcami usług, ponieważ pierwsi działają w ramach umowy z wnioskodawcami, podczas gdy drudzy są związani jedynie zobowiązaniami prawnymi odnoszącymi się do organów wizowych.

⁴ Delegacje **EE** i **LT** zapytały, co oznacza „agencja transportowa”. **KOM** stwierdziła, że termin ten obejmuje różne rodzaje transportu: lotniczy, drogowy...

⁵ Delegacja **DE** postulowała dodanie wydawania paszportów.

3. Akredytowane pośredniczące podmioty komercyjne podlegają stałej¹ kontroli wyrywkowej polegającej na przeprowadzaniu rozmów bezpośrednich lub telefonicznych z osobami ubiegającymi się o wizę, sprawdzaniu wycieczek i miejsc zakwaterowania, sprawdzaniu, czy oferowane podróże ubezpieczenie medyczne jest odpowiednie i czy obejmuje poszczególne osoby, oraz – w miarę możliwości² – weryfikacji dokumentów związanych z powrotem grup do kraju.
4. W ramach lokalnej współpracy konsularnej wymienia się informacje na temat wykrytych nieprawidłowości, przypadków odmowy wydania wizy osobom, które złożyły wnioski poprzez pośredniczące podmioty komercyjne, wykrytych form nadużyć związanych z dokumentami podróży oraz niezrealizowanych wyjazdów planowych.
5. W ramach lokalnej współpracy konsularnej wymienia się wykazy pośredniczących podmiotów komercyjnych, którym została przyznana akredytacja przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne lub którym akredytację cofnięto, wraz z uzasadnieniem decyzji o cofnięciu akredytacji³.

Każda misja dyplomatyczna i każdy urząd konsularny podają do ogólnej wiadomości informacje na temat wykazu akredytowanych pośredników, z którymi prowadzą współpracę.

Artykuł 41

Podawanie informacji do ogólnej wiadomości

1. Państwa członkowskie oraz ich misje dyplomatyczne i urzędy konsularne podają do ogólnej wiadomości wszystkie istotne informacje⁴ związane ze składaniem wniosków wizowych⁵, dotyczące:
 - a) kryteriów, warunków i procedur obowiązujących przy ubieganiu się o wizę;
 - b) w stosownych przypadkach, sposobu umówienia się na spotkanie;

¹ Delegacje **NL** i **BE** uznały to brzmienie za sprzeczne z pojęciem „wyrywkowej”. Delegacja **DE** zgłosiła zastrzeżenie weryfikacji.

² Delegacja **HU** postulowała dodanie „... i gdy uzna się to za stosowne..”.

³ Delegacje **IT** i **LT** opowiadają się za wykazem pozytywnym, a nie negatywnym.

⁴ **SK** stwierdziła, że „faktyczne informacje” będzie lepszym sformułowaniem.

⁵ Delegacja **SE** zapytała, czy informacje zamieszczone na stronie internetowej są wystarczające.

- c) miejsca, w którym należy złożyć wniosek (właściwa misja dyplomatyczna lub właściwy urząd konsularny, wspólny ośrodek składania wniosków wizowych lub zewnętrzny dostawca usług).¹
2. Reprezentujące państwo członkowskie i państwo reprezentowane podają do ogólnej wiadomości informacje dotyczące umów o reprezentacji określonych w art. 7 trzy miesiące przed ich wejściem w życie². Informacje te obejmują szczegóły dotyczące ewentualnych kategorii osób, które muszą ubiegać się o wizę bezpośrednio w misji dyplomatycznej lub urzędzie konsularnym reprezentowanego państwa członkowskiego.
3. Do ogólnej wiadomości oraz do wiadomości władz kraju przyjmującego podaje się informację o braku skutków prawnych³ stempla, o którym mowa w art. 17.
4. Podaje się do ogólnej wiadomości terminy rozpatrywania wniosków wizowych określone w art. 20 ust. 1 oraz informacje o państwach trzecich, wymienionych w załącznikach I i II, których obywatele lub szczególne kategorie obywateli podlegają wymogowi zasięgnięcia opinii⁴.
5. Podaje się do ogólnej wiadomości, że wnioskodawca musi zostać powiadomiony o odmowie wydania wizy, że należy podać powody decyzji odmownej i że wnioskodawcy, których wniosek spotkał się z odmową, mają prawo do złożenia odwołania. Udziela się informacji na temat możliwości odwołania, właściwej instancji prawnej oraz terminów złożenia odwołania⁵.

¹ Delegacja **SK** postulowała włączenie także opłat wizowych. **NL** postulowała umieszczenie art. 39 ust. 1 pod art. 41 ust. 1, ponieważ dotyczy on informacji o wizytach zamawianych jedynie w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych, nie zaś u zewnętrznych dostawców usług. **KOM** nie zgodziła się na to, ponieważ art. 39 ust. 1 musi być interpretowany wraz z różnymi formami współpracy, o których mowa w art. 39.

² Delegacje **PL, DK, NO, IT, EE, DE, NL, PT, HU** i **SE** uznały ten termin za zbyt długi i poprosiły o więcej elastyczności. **BE** podkreśliła, że ogólna reguła mogłaby zakładać 3 miesiące, ale szczególne okoliczności mogłyby umożliwić zastosowanie krótszego terminu. **KOM** sprzeciwiła się zmianom w jej wniosku, ponieważ państwa członkowskie wiedzą o takiej reprezentacji z dużym wyprzedzeniem.

³ **KOM** poinformowała delegacje, że przepis ten nie powinien pozostać, gdy wejdzie w życie rozporządzenie o VIS.

⁴ Delegacja **DE** przywołała swoje stanowisko wobec art. 8 i 9. **DE** i **SK** stanowczo twierdziły, że należy utrzymać poufność co do tego, do których państw stosuje się zasada uprzedniej konsultacji. **NL** wyraziła sprzeciw wobec zdania drugiego. **PT** postulowała skreślenie całego ustępu. **KOM** podkreśliła, że przepis ten musi pozostać. **IT** zgodziła się z **KOM**.

⁵ Delegacja **SE** zgłosiła zastrzeżenie weryfikacji, przywołując swoje uwagi do art. 23.

6. Podaje się do ogólnej wiadomości, że posiadanie wizy nie jest równoznaczne z automatycznym¹ prawem wjazdu i że posiadacz wizy może zostać poproszony na granicy o przedstawienie dokumentów uzupełniających.
7. Podaje się do ogólnej wiadomości informacje dotyczące kursu wymiany walut stosowanego przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich w przypadku uiszczania opłaty manipulacyjnej w walucie lokalnej².

¹ Delegacja **NL** postulowała zamianę – także w art. 24 – wyrażenia „automatycznym prawem” na wyrażenie „nieodwołalnym prawem”.

² Delegacje **SK** i **PL** postulowały przeniesienie tego ustępu do ust. 1.

TYTUŁ IV: Lokalna współpraca konsularna

Artykuł 42¹

Lokalna współpraca konsularna misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich

1. W celu zapewnienia jednolitego stosowania wspólnej polityki wizowej, przy jednoczesnym uwzględnieniu w stosownych przypadkach warunków lokalnych, misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich oraz Komisja prowadzą współpracę na każdym obszarze właściwości i oceniają, czy istnieje konieczność ustalenia w szczególności²:
 - a) jednolitego wykazu dokumentów uzupełniających, jakie winna złożyć osoba ubiegająca się o wizę, uwzględniając art. 14 i załącznik IV;
 - b) wspólnych kryteriów analizy wniosków wizowych, w szczególności dotyczących wymogu posiadania podróznego ubezpieczenia medycznego (w tym zwolnień i sytuacji, w której na szczeblu lokalnym niemożliwe jest nabycie odpowiedniego podróznego ubezpieczenia medycznego), opłaty manipulacyjnej, użycia stempla informującego o złożeniu wniosku wizowego i kwestii związanych z formularzem wniosku;
 - c) wspólnych kryteriów sposobu traktowania różnych rodzajów dokumentów podróży i pełnego, systematycznie aktualizowanego wykazu dokumentów podróży wydawanych przez kraj przyjmujący;

¹ Delegacja **FR** postulowała skreślenie tego artykułu, ponieważ nie jest on normatywny, i wskazała, że należy go przenieść do instrukcji. **BE** i **PL** nie zgodziły się z tym, ponieważ do wspierania lokalnej współpracy konsularnej między państwami członkowskimi są potrzebne prawnie wiążące środki.

² Delegacja **DE** postulowała dodanie lit. e) o następującym brzmieniu: „jednolitej metody podejścia do kontroli przy powrocie, obejmującej długość, zakres zastosowania i metodę przeprowadzenia działań (np. kontrole kart wstępu na pokład, rozmowy osobiste przy powrocie, pobieranie prób).”

- d) jednolitego podejścia do kwestii współpracy z zewnętrznymi dostawcami usług i pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi.

Jeżeli w odniesieniu do co najmniej jednego aspektu wymienionego w lit. a)–d) przeprowadzona w ramach lokalnej współpracy konsularnej ocena potwierdzi konieczność ustanowienia jednolitego podejścia lokalnego, przyjmuje się środki dotyczące takiego jednolitego podejścia zgodnie z procedurą określoną w art. 46 ust. 2¹.

2. W ramach lokalnej współpracy konsularnej ustanawia się wspólny arkusz informacyjny na temat wiz krótkoterminowych, tranzytowych i lotniskowych (uprawnień, jakie nadają, oraz warunków ubiegania się o nie).
3. W ramach lokalnej współpracy konsularnej wymienia się następujące informacje:
- a) miesięczne² dane statystyczne dotyczące wiz krótkoterminowych, wiz o ograniczonej ważności terytorialnej, wiz tranzytowych i lotniskowych oraz liczby wniosków wizowych, które spotkały się z odmową;
- b) informacje na temat:
- (i) struktury społeczno-gospodarczej kraju przyjmującego;
 - (ii) źródeł informacji na szczeblu lokalnym (dotyczących zabezpieczenia społecznego, ubezpieczenia zdrowotnego, rejestrów skarbowych, rejestracji wjazdów i wyjazdów itp.);
 - (iii) użycia fałszywych i sfalszowanych dokumentów;
 - (iv) szlaków nielegalnej imigracji;
 - (v) przypadków odmowy wydania wize;
 - (vi) współpracy z liniami lotniczymi;
 - (vii) towarzystw ubezpieczeniowych oferujących odpowiednie podróże ubezpieczenie medyczne (w tym sprawdzenia rodzaju ubezpieczenia i ewentualnych nadwyżek).

¹ Delegacja NL uznała to za niejasne: na jakiej podstawie będą podejmowane decyzje. KOM poinformowała delegację, że art. 46 ust. 2 jest oparty na procedurze komitologii.

² NL wolała „regulane” aniżeli „miesięczne”. KOM pragnęła pozostawienia tekstu w obecnej formie.

4. W ramach lokalnej współpracy konsularnej co miesiąc¹ organizowane są spotkania pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją, dotyczące konkretnie kwestii operacyjnych związanych ze stosowaniem wspólnej polityki wizowej. Spotkania te są zwoływane przez Komisję², chyba że na wniosek Komisji na danym obszarze właściwości zapadną inne ustalenia.

W ramach lokalnej współpracy konsularnej można organizować spotkania dotyczące jednego tematu i tworzyć podgrupy zajmujące się analizą konkretnych zagadnień³.

5. Systematycznie sporządza się sprawozdania podsumowujące ze spotkań zorganizowanych w ramach lokalnej współpracy konsularnej i rozprowadza się je na szczeblu lokalnym. Komisja może zlecić sporządzanie sprawozdań państwu członkowskiemu⁴. Misja dyplomatyczna lub urząd konsularny każdego państwa członkowskiego przekazują sprawozdania swoim władzom centralnym⁵.

W oparciu o te miesięczne sprawozdania Komisja sporządza dla każdego obszaru właściwości sprawozdanie roczne, które przedstawia się Radzie.

6. Przedstawiciele misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich niestosujących wspólnotowego dorobku prawnego w dziedzinie wiz⁶ lub przedstawiciele państw trzecich mogą być doraźnie zapraszani do udziału w spotkaniach w celu umożliwienia wymiany informacji dotyczących szczególnych kwestii związanych z wydawaniem wiz.

7. Komisja przedstawia Radzie⁷ do rozpatrzenia⁸ zagadnienia szczególnie ważne dla interesu ogólnego oraz problemy, których nie można rozwiązać na szczeblu lokalnym.

¹ Delegacje **NL, BE, HU, PL, EL, IT** i **SK** stwierdziły, że wymóg organizowania spotkań co miesiąc jest zbyt trudny do zastosowania i zażądały większej elastyczności.

² **Przewodniczący** opowiadał się za zwoływaniem spotkań przez prezydencję.

³ Delegacja **NL** uznała te szczegóły organizacyjne za zbyt dosłowne i zaproponowała przeniesienie ich do instrukcji.

⁴ Delegacje **IT** i **DE** stwierdziły, że sprawozdania te powinna sporządzać Komisja.

⁵ Delegacja **NL** uznała te szczegóły organizacyjne za zbyt dosłowne i zaproponowała przeniesienie ich do instrukcji.

⁶ Delegacja **HU** postulowała odniesienie do państw niebędących państwami członkowskimi częściowo stosujących prawny dorobek Schengen. **KOM** zgodziła się na preredagowanie zdania w celu ujęcia odniesienia do tych państw. Delegacja **NO** podkreśliła znaczenie dopilnowania, aby **NO** nie została wyłączona z lokalnej współpracy konsularnej i współpracy w ramach Schengen.

⁷ **KOM** poinformowała delegacje, że należy przez to rozumieć Grupę Roboczą ds. Wiz.

⁸ **Przewodniczący** poinformował delegacje, że pytania w tej sprawie mogą przekazywać bezpośrednio do Komisji.

TYTUŁ V: Przepisy końcowe

Artykuł 43

Ustalenia wyjątkowe

Państwa członkowskie organizujące igrzyska olimpijskie lub paraolimpijskie stosują szczególne procedury i warunki ułatwiające wydawanie wiz, określone w załączniku XIII¹.

Artykuł 44²

Zmiany załączników

- (1) Zmienia się załączniki III, IV, V, VI, VIII, IX, X i XI³ zgodnie z procedurą określoną w art. 46 ust. 2.
- (2) Bez uszczerbku dla przepisów art. 47 ust. 2⁴ zmiany do załączników I i II wprowadza się zgodnie z procedurą określoną w art. 46 ust. 2.

Artykuł 45

Wytyczne dotyczące praktycznego zastosowania kodeksu wizowego

Wytyczne operacyjne ustalające jednolite postępowanie i procedury, jakie powinny stosować misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich przy rozpatrywaniu wniosków wizowych, sporządza się zgodnie z procedurą określoną w art. 46 ust. 2.

¹ Delegacja **FR** stwierdziła, że szczególne procedury i warunki dotyczące wiz, o których mowa w załączniku XIII, są problematyczne ze względów bezpieczeństwa. **KOM** podkreśliła, że procedury te stosowano z powodzeniem przy okazji igrzysk olimpijskich w Atenach.

² Delegacje **FR** i **NL** zgłosiły zastrzeżenia weryfikacji do art. 44, 45 i 46.

³ Na wniosek **KOM** zostanie dodane odniesienie do załącznika XII.

⁴ Delegacje **DE** i **IT** zakwestionowały potrzebę wprowadzenia odniesienia do art. 47 ust. 2.

Artykuł 46

Komitety

1. Komisję wspiera komitet, zwany dalej „komitetem ds. wiz”.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie ma art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8. i pod warunkiem, że środki wykonawcze przyjęte zgodnie z tą procedurą nie zmieniają podstawowych przepisów niniejszego rozporządzenia.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, wynosi trzy miesiące.

3. Komitet ds. wiz przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 47

Zgłoszenie

1. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji:
 - a) przypadki reprezentowania państw, o których mowa w art. 7;
 - b) wykaz państw trzecich, w odniesieniu do których wymagane jest stosowanie procedur powiadamiania określonych w art. 9 ust. 3¹;
 - c) dodatkowe wpisy krajowe w sekcji „uwagi” na naklejce wizowej, o których mowa w art. 25 ust. 2;

¹ Delegacja LT zapytała, czy informacje te powinny być publikowane.

- d) organy władzy właściwe do przedłużenia okresu ważności wizy, o których mowa w art. 28 ust. 4;
- e) przypadki współpracy, o której mowa w art. 37¹;
- f) co sześć miesięcy (w dniach 1 marca i 1 września każdego roku kalendarzowego) dane statystyczne dotyczące wszystkich rodzajów wydanych wiz, przy użyciu jednolitej tabeli² służącej wymianie danych statystycznych³.

Komisja udostępnia informacje zgłoszone zgodnie z ust. 1 państwom członkowskim i podaje je do ogólnej wiadomości poprzez stale aktualizowaną publikację elektroniczną.

- 2. Państwa członkowskie zgłaszają również Komisji planowane zmiany w wykazach państw trzecich, w przypadku których wymagane jest zasięgnięcie opinii lub zastosowanie procedur powiadamiania, o których mowa odpowiednio w art. 8 i 9.

Artykuł 48

Uchylenia

- 1. Nowymi przepisami zastępuje się przepisy art. 9-17 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r.

¹ Delegacja **PL** zaproponowała połączenie lit. a) i e).

² Delegacje **NL** i **IT** zaproponowały sporządzanie rocznych danych statystycznych, a **NL** zapytała, co oznacza „jednolita tabela”.

³ Delegacja **FR** zaproponowała przeniesienie tych przepisów do nowego ust. 3. Ponadto **FR** stwierdziła, że dane statystyczne powinny być roczne i nie powinny być publikowane.

2. Tracą moc:

- a) wspólne instrukcje konsularne wraz z załącznikami;
- b) decyzje Komitetu Wykonawczego Schengen z dnia 14 grudnia 1993 r. (SCH/Com-ex (93) 21), (SCH/Com-ex (93) 24), (SCH/Com-ex (94) 25), (SCH/Com-ex (98) 12) i (SCH/Com-ex (98) 57);
- c) wspólne działanie 96/197/WSiSW z dnia 4 marca 1996 r. przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie rozwiązań dotyczących ruchu tranzytowego w portach lotniczych¹;
- d) rozporządzenia (WE) nr 789/2001.
- e) rozporządzenia (WE) nr 1091/2001.
- f) rozporządzenia (WE) nr 415/2003.

3. Odesłania do uchylonych aktów prawnych traktowane są jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytywane zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku XIV.

¹ Delegacja **FR** zgłosiła zastrzeżenie weryfikacji.

Artykuł 49
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Rozporządzenie stosuje się 6 miesięcy po jego wejściu w życie. Artykuły 46 i 47 mają zastosowanie od daty wejścia rozporządzenia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli,

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

**ZAŁĄCZNIK XII¹, CZĘŚĆ 1: WYTTCZNE OPERACYJNE DOTYCZACE WYDAWANIA
WIZ NA GRANICY MARYNARZOM PODRÓŻUJACYM TRANZYTEM I
PODLEGAJACYM OBOWIAZKOWI WIZOWEMU**

Celem tych wytycznych operacyjnych jest ustalenie zasad wymiany informacji między właściwymi organami państw członkowskich stosujących wspólnotowy dorobek prawny w odniesieniu do marynarzy podróżujących tranzytem, podlegających obowiązkowi wizowemu. Jeżeli wiza jest wydawana na granicy na podstawie wymienionych informacji, odpowiedzialność spoczywa na państwie członkowskim wydającym wizę.

Do celów niniejszych wytycznych operacyjnych:

„Port państwa członkowskiego”: oznacza port stanowiący zewnętrzną granicę państwa członkowskiego;

„Port lotniczy państwa członkowskiego”: oznacza port lotniczy stanowiący zewnętrzną granicę państwa członkowskiego; oraz

I. Zaciągnięcie się na statek znajdujący się lub oczekiwany w porcie państwa członkowskiego

- a) wjazd na terytorium państwa członkowskiego przez port lotniczy znajdujący się w innym państwie członkowskim;²
- przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel informują właściwe władze w porcie państwa członkowskiego, w którym znajduje się lub jest oczekiwany statek, że marynarze podlegający obowiązkowi wizowemu wjadą na jego terytorium poprzez port lotniczy państwa członkowskiego. Przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel podpisują pisemne zobowiązanie dotyczące tych marynarzy;

¹ Delegacja **PT** zamierza przedstawić notę o specyfikacjach technicznych dotyczących tego załącznika.

² Delegacja **NL** postulowała skreślenie końcowej części tego zdania, zaczynającej się od słów „...przez port lotniczy...”.

- wspomniane właściwe władze sprawdzają w najkrótszym możliwym terminie, czy informacje udzielone przez przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciela są prawdziwe i czy spełnione zostały inne warunki wjazdu na terytorium państwa członkowskiego. Sprawdza się również trasę podróży przez terytorium państwa członkowskiego, np. poprzez odniesienie do biletów lotniczych;
 - właściwe władze w porcie państwa członkowskiego informują właściwe władze w porcie lotniczym państwa członkowskiego, będącym punktem wjazdu, o wynikach weryfikacji, przesyłając faksem, pocztą elektroniczną lub inną drogą należycie wypełniony formularz dotyczący marynarzy podlegających obowiązkowi wizowemu podróżujących tranzytem (zawarty w części 2 załącznika XIII) oraz wskazują, czy wiza może być zasadniczo wydana na granicy;
 - jeżeli wynik weryfikacji dostępnych danych jest pozytywny i wyraźnie zgodny z oświadczeniem lub dokumentami marynarza, właściwe władze w porcie lotniczym państwa członkowskiego, będącym punktem wjazdu lub wyjazdu, mogą wydać na granicy wizę tranzytową ważną maksymalnie przez pięć dni. Ponadto w takich przypadkach w wyżej wspomnianym dokumencie podróży marynarza umieszcza się stempel państwa członkowskiego oznaczający wjazd lub wyjazd, po czym oddaje się dokument marynarzowi.
- b) Wjazd na terytorium państw członkowskich przez granicę lądową lub morską innego państwa członkowskiego:
- procedura jest taka sama jak w przypadku wjazdu przez port lotniczy państwa członkowskiego, poza tym, że informuje się właściwe władze na posterunku granicznym, przez który dany marynarz wjeżdża na terytorium państwa członkowskiego.

II. Zakończenie służby na statku, który znajduje się w porcie państwa członkowskiego

- a) Wyjazd z terytorium państw członkowskich przez port lotniczy znajdujący się w innym państwie członkowskim:
- przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel informują właściwe władze we wspomnianym porcie w państwie członkowskim o wjeździe marynarzy podlegających obowiązkowi wizowemu, którzy mają zakończyć służbę i opuścić terytorium państw członkowskich przez port lotniczy państwa członkowskiego. Przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel podpisują pisemne zobowiązanie dotyczące tych marynarzy;
 - właściwe władze sprawdzają w najkrótszym możliwym terminie, czy udzielone przez przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciela informacje są prawdziwe i czy spełnione zostały inne warunki wjazdu na terytorium państw członkowskich. Sprawdza się również trasę podróży przez terytorium państwa członkowskiego, np. poprzez odniesienie do biletów lotniczych;
 - jeżeli wynik weryfikacji dostępnych danych jest pozytywny, właściwe władze mogą wydać wizę tranzytową ważną maksymalnie przez pięć dni.
- b) Wyjazd z terytorium państw członkowskich przez granicę lądową lub morską innego państwa członkowskiego:
- procedura jest taka sama jak w przypadku wyjazdu przez port lotniczy państwa członkowskiego.

III. Przeniesienie ze statku, który znajduje się w porcie państwa członkowskiego, na statek, który wypłynie z portu znajdującego się w innym państwie członkowskim

- przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel informują właściwe władze we wspomnianym porcie w państwie członkowskim o wjeździe marynarzy podlegających obowiązkowi wizowemu, którzy mają zakończyć służbę i opuścić terytorium państw członkowskich przez port innego państwa członkowskiego. Przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel podpisują pisemne zobowiązanie dotyczące tych marynarzy;
- właściwe władze sprawdzają w najkrótszym możliwym terminie, czy udzielone przez przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciela informacje są prawdziwe i czy spełnione zostały inne warunki wjazdu na terytorium państw członkowskich. Nawiązuje się kontakt z właściwymi władzami w porcie państwa członkowskiego, z którego marynarze wypłyną na statek, opuszczając terytorium państw członkowskich, w celu dokonania kontroli. Celem kontroli jest ustalenie, czy statek, na który marynarze ci się zaokrętuja, znajduje się lub jest oczekiwany we wskazanym porcie. Sprawdza się również trasę podróży przez terytorium państw członkowskich;
- jeżeli wynik weryfikacji dostępnych danych jest pozytywny, właściwe władze mogą wydać wizę tranzytową ważną maksymalnie przez pięć dni.

ZAŁĄCZNIK XII CZĘŚĆ 2¹

FORMULARZ DOTYCZĄCY MARYNARZY PODLEGAJĄCYCH OBOWIĄZKOWI WIZOWEMU PODRÓŻUJĄCYCH TRANZYTEM			
DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO:			
ORGAN WYDAJĄCY: (STEMPEL) NAZWISKO/ KOD URZĘDNIKA:		ODBIORCA: ORGAN	
DANE DOTYCZĄCE MARYNARZA:			
NAZWISKO(-A)	1A	IMIĘ (IMIONA):	1B
OBYWATELSTWO:	1C	RANGA/ STOPIEŃ:	1D
MIEJSCE URODZENIA:	2A	DATA URODZENIA:	2B
NR PASZPORTU:	3A	NR KSIĄŻECZKI MARYNARZA:	4A
DATA WYDANIA:	3B	DATA WYDANIA:	4B
OKRES WAŻNOŚCI:	3C	OKRES WAŻNOŚCI:	4C
DANE DOTYCZĄCE STATKU I AGENCJI ŻEGLUGOWEJ:			
NAZWA AGENCJI ŻEGLUGOWEJ:		5	
NAZWA STATKU:	6A	BANDERA:	6B
DATA PRZYPIŃCIA:	7A	STATEK PŁYNĄCY Z:	7B
DATA WYPŁYNIECIA:	8A	MIEJSCE DOCELOWE STATKU:	8B
DANE DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZANIA SIĘ MARYNARZA:			
OSTATECZNE MIEJSCE DOCELOWE MARYNARZA:			9
PRZYCZYNY ZŁOŻENIA WNIOSKU: PRZENIESIENIE ☐ ZAKOŃCZENIE SŁUŻBY ☐			10
ZACIĄGNIĘCIE SIĘ NA ☐			
SRODKI TRANSPORTU	SAMOCHÓD ☐	POCIĄG ☐	SAMOŁOT ☐
DATA:	PRZYJAZDU:	TRANZYTU:	WYJAZDU:
	SAMOCHÓD* ☐ NR REJESTRACYJNY:	POCIĄG* ☐ TRASA PODRÓŻY:	
INFORMACJE DOTYCZĄCE LOTU:	DATE:	GODZINA:	NR LOTU:
Formalne oświadczenie podpisane przez agencję żeglugową lub właściciela statku, potwierdzające jego odpowiedzialność za pobyt i w razie potrzeby koszty repatriacji marynarza.			13

* = wypełnić jedynie w przypadku posiadania danych.

¹ Delegacja NL postulowała dodanie numeru telefonu oraz numeru IMO statku. Delegacja DE poparła NL odnośnie do numeru IMO.

SZCZEGÓŁOWY OPIS FORMULARZA

Pierwsze cztery punkty dotyczą tożsamości marynarza.

(1)	A.	Nazwisko(-a) ¹
	B.	Imię (imiona)
	C.	Przynależność państwowa
	D.	Ranga/ stopień
(2)	A.	Miejsce urodzenia
	B.	Data urodzenia
(3)	A.	Nr paszportu
	B.	Data wydania
	C.	Okres ważności
(4)	A.	Nr książeczki marynarza
	B.	Data wydania
	C.	Okres ważności

W celu zachowania jasności informacji punkty 3 i 4 zostały rozdzielone, ponieważ w zależności od obywatelstwa marynarza i państwa członkowskiego będącego państwem wjazdu, do ustalenia tożsamości można użyć paszportu lub książeczki marynarza.

Kolejne cztery punkty dotyczą agencji żeglugowej i danego statku.

- (5) Nazwa agencji żeglugowej (osoby lub spółki reprezentującej na miejscu właściciela statku we wszystkich sprawach związanych z obowiązkami właściciela w zakresie wyposażenia i zaopatrzenia statku).

¹ Proszę podać nazwisko(-a) figurujące w paszporcie.

(6)	A.	Nazwa statku
	B.	Bandera (pod którą pływa statek handlowy)
(7)	A.	Data przybycia statku
	B.	Statek płynący z
	Litera „A” dotyczy daty przybycia statku do portu, w którym marynarz ma się na niego zaciągnąć.	
(8)	A.	Data wypłynięcia statku
	B.	Miejsce docelowe statku (następny port)

Punkty 7A i 8A zawierają wskazówki dotyczące długości okresu, przez który marynarz może podróżować w celu zaciągnięcia się na statek. Należy pamiętać, że na trasie podróży mogą wystąpić nieoczekiwane zakłócenia i czynniki zewnętrzne, jak sztormy, awarie, itp.

Kolejne cztery punkty dotyczą powodów podróży marynarza i jego miejsca docelowego.

- (9) „Miejsce docelowe” stanowi koniec podróży marynarza. Może to być port, w którym zaciąga się on na statek, lub kraj, do którego się udaje po zakończeniu służby.
- (10) Przyczyny złożenia wniosku:
- a) W przypadku zaciągnięcia się na statek ostatecznym miejscem docelowym jest port, w którym marynarz ma się zaciągnąć.
 - b) W przypadku przeniesienia na inny statek na terytorium państw członkowskich jest to również port, w którym marynarz ma się zaciągnąć na statek. Przeniesienie na statek znajdujący się poza terytorium państw członkowskich musi być postrzegane jako zakończenie służby.
 - c) W przypadku zakończenia służby powody mogą być różne, np. koniec kontraktu, wypadek w pracy, ważne przyczyny rodzinne itp.

(11) Środki transportu

Wykaz środków transportu, z których marynarz podlegający obowiązkowi wizowemu podróżujący tranzytem korzysta na terytorium państw członkowskich w celu dotarcia do ostatecznego miejsca docelowego. Formularz przewiduje następujące trzy możliwości:

- a) Samochód (lub autokar)
- b) Pociąg
- c) Samolot

(12) Data przyjazdu (na terytorium państw członkowskich)

Dotyczy szczególnie marynarzy w porcie lotniczym pierwszego państwa członkowskiego lub w jego punkcie granicznym (gdyż nie zawsze musi to być port lotniczy) na granicy zewnętrznej, przez którą marynarz zamierza wjechać na terytorium państw członkowskich.

Data tranzytu

Jest to dzień, w którym marynarz schodzi ze statku w porcie znajdującym się na terytorium państw członkowskich i kieruje się do innego portu, również znajdującego się na terytorium państw członkowskich.

Data wyjazdu

Jest to dzień, w którym marynarz schodzi ze statku w porcie na terytorium państw członkowskich w celu przeniesienia na inny statek znajdujący się w porcie poza terytorium państw członkowskich albo dzień, w którym marynarz schodzi ze statku w porcie znajdującym się na terytorium państw członkowskich w celu powrotu do domu (poza terytorium państw członkowskich).

Po określeniu trzech rodzajów środków transportu należy również podać dostępne informacje dotyczące tych środków transportu:

- a) samochód, autokar: numer rejestracyjny;
 - b) pociąg: nazwa, numer itp.;
 - c) dane na temat lotu: data, godzina, numer.
- (13) Formalne oświadczenie podpisane przez agencję żeglugową lub właściciela statku, potwierdzające jego odpowiedzialność za pobyt i w razie potrzeby koszty repatriacji marynarza

Jeżeli marynarze podróżują w grupie, każdy z nich musi wpisać dane w pkt 1A–4C.

**ZAŁĄCZNIK XIII: SZCZEGÓLNE PROCEDURY I WARUNKI UŁATWIAJĄCE
WYDAWANIE WIZ CZŁONKOM RODZINY OLIMPIJSKIEJ BIORĄCYM UDZIAŁ
W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH I PARAOLIMPIJSKICH**

Rozdział I

CEL I DEFINICJE

Artykuł 1

Cel

Poniższe szczególne procedury i warunki ułatwiające ubieganie się o wizę i wydawanie jednolitych wiz krótkoterminowych członkom rodziny olimpijskiej na czas trwania Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r.

Ponadto zastosowanie mają stosowne przepisy wspólnotowego dorobku prawnego dotyczące procedur ubiegania się o wizę i wydawania jednolitych wiz.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia przyjmuje się następujące definicje:

- 1) „organizacje odpowiedzialne ” w zakresie środków przewidzianych w celu ułatwienia procedur ubiegania się o wizę przez członków rodziny olimpijskiej biorącym udział w Igrzyskach Olimpijskich lub Paraolimpijskich w [rok] r. i procedur wydawania im wiz oznaczają oficjalne organizacje w rozumieniu Karty Olimpijskiej, które mają prawo przedkładać listy członków rodziny olimpijskiej Komitetowi Organizacyjnemu Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. w celu wydania kart akredytacyjnych na igrzyska;

- 2) „członek rodziny olimpijskiej” oznacza każdą osobę będącą członkiem Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego, Międzynarodowego Komitetu Paraolimpijskiego, federacji międzynarodowych, krajowych komitetów olimpijskich i paraolimpijskich, komitetów organizacyjnych igrzysk olimpijskich i związków krajowych, należącą do następujących kategorii: sportowcy, sędziowie, trenerzy i inni technicy sportowi, personel medyczny związany z drużynami lub indywidualnymi zawodnikami/ zawodniczkami i dziennikarze akredytowani przez media, wyższe kadry kierownicze, ofiarodawcy, sponsorzy lub inni oficjalnie zaproszeni goście, którzy zgadzają się stosować do wytycznych Karty Olimpijskiej, działają pod kontrolą i władzą zwierzchnią Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego, są wpisani na listy organizacji odpowiedzialnych i akredytowani przez Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. jako uczestnicy Igrzysk Olimpijskich i/lub Paraolimpijskich w [rok] r.;
- 3) „olimpijskie karty akredytacyjne”, wydawane przez Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r., zgodnie z [odniesienie do przepisów prawa krajowego], oznaczają jeden lub dwa bezpieczne dokumenty, jeden na igrzyska olimpijskie, drugi na igrzyska paraolimpijskie, z fotografią posiadacza, potwierdzające tożsamość członka rodziny olimpijskiej i upoważniające do wstępu na teren obiektów, w których rozgrywają się zawody sportowe oraz wstępu na inne imprezy, zaplanowane na okres igrzysk;
- 4) „czas trwania igrzysk olimpijskich i paraolimpijskich” oznacza okres od... do... w odniesieniu do Igrzysk Olimpijskich w [rok] r. i okres od... do... w odniesieniu do Igrzysk Paraolimpijskich w [rok] r.;
- 5) „Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r.” oznacza komitet ustanowiony zgodnie z [odesłanie do przepisów prawa krajowego] w celu organizacji Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w... [rok] r., który podejmuje decyzję o udzieleniu akredytacji członkom rodziny olimpijskiej biorących udział w tych igrzyskach;
- 6) „służby odpowiedzialne za wydawanie wiz” oznaczają służby wyznaczone w [państwo członkowskie organizujące igrzyska olimpijskie i paraolimpijskie] w celu rozpatrywania wniosków i wydawania wiz członkom rodziny olimpijskiej.

Rozdział II

WYDAWANIE WIZ

Artykuł 3

Warunki

Wiza może zostać wydana na mocy niniejszego rozporządzenia wyłącznie w przypadku, gdy osoba zainteresowana:

- a) została wyznaczona przez jedną z odpowiedzialnych organizacji i akredytowana przez Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. jako uczestnik Igrzysk Olimpijskich lub Paraolimpijskich w [rok] r.;
- b) posiada ważny dokument podróży upoważniający do przekroczenia granic zewnętrznych, zgodnie z art. 5 kodeksu granicznego Schengen¹;
- c) nie jest osobą, której dotyczy wpis do celów odmowy wjazdu;
- d) nie jest uważana za osobę stanowiącą zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa krajowego lub stosunków międzynarodowych któregoś z państw członkowskich.

Artykuł 4

Dokonanie zgłoszenia

1. W przypadku gdy organizacja odpowiedzialna sporządza listę osób wybranych do uczestnictwa w Igrzyskach Olimpijskich lub Paraolimpijskich w [rok] r., może ona wraz z wnioskiem o przyznanie wybranym osobom olimpijskiej karty akredytacyjnej złożyć wspólny wniosek wizowy obejmujący wszystkie te osoby, które podlegają obowiązkowi wizowemu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 539/2001, z wyjątkiem przypadków, gdy osoby te posiadają zezwolenie na pobyt stały wydane przez państwo członkowskie lub zezwolenie na pobyt stały wydane przez Zjednoczone Królestwo lub Irlandię zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE.

¹ Dz.U. L 105 z 13.4.2006.

2. Wspólne wnioski wizowe dotyczące zainteresowanych osób przekazywane są w tym samym czasie co wnioski o wydanie olimpijskich kart akredytacyjnych Komitetowi Organizacyjnemu Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. zgodnie z procedurą przez niego ustanowioną.
3. Za każdą osobę biorącą udział w Igrzyskach Olimpijskich lub Paraolimpijskich w [rok] r. składa się indywidualny wniosek wizowy.
4. Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. przesyła służbom odpowiedzialnym za wydawanie wiz w najkrótszym możliwym terminie wspólne wnioski wizowe wraz z kopiami wniosków o wydanie olimpijskiej karty akredytacyjnej zainteresowanym osobom, podając ich pełne imię i nazwisko, obywatelstwo, płeć, datę i miejsce urodzenia, numer paszportu, jego rodzaj i datę ważności.

Artykuł 5

Analiza wspólnych wniosków wizowych i rodzaj wydawanej wizej

1. Wiza wydawana jest przez służby odpowiedzialne za wydawanie wiz po przeprowadzeniu analizy wniosku pod kątem jego zgodności z art. 3.
2. Wydaje się jednolitą wizę krótkoterminową upoważniającą do wielokrotnego wjazdu i pobytu nie dłuższego niż 3 miesiące w okresie trwania Igrzysk Olimpijskich i/lub Paraolimpijskich w [rok] r.
3. W przypadku gdy dany członek rodziny olimpijskiej nie spełnia warunków określonych w art. 3 lit. c) lub d), służby odpowiedzialne za wydawanie wiz mogą wydać wizę o ograniczonej ważności terytorialnej zgodnie z art. 21 kodeksu wizowego.

Artykuł 6

Forma wizy

1. Wiza ma postać dwóch liczb wpisywanych na olimpijskiej karcie akredytacyjnej. Pierwsza liczba jest numerem wizy. W przypadku wizy jednolitej liczba ta składa się z siedmiu (7) znaków, zawierających sześć (6) cyfr poprzedzonych literą „C”. W przypadku wizy o ograniczonej ważności terytorialnej liczba ta składa się z ośmiu (8) znaków, zawierających sześć (6) cyfr poprzedzonych literami „XX”¹. Druga liczba jest numerem paszportu danej osoby.
2. Służby odpowiedzialne za wydawanie wiz przesyłają numery wiz Komitetowi Organizacyjnemu Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. w celu wydania kart akredytacyjnych.

Artykuł 7

Zwolnienie z opłat

Za rozpatrzenie wniosku wizowego i wydanie wizy służby odpowiedzialne za wydawanie wiz nie pobierają żadnych opłat.

¹ Na wniosek **KOM** należy wprowadzić tutaj kod ISO państwa organizującego.

Rozdział III

PRZEPISY OGÓLNE i KOŃCOWE

Artykuł 8

Cofnięcie wizy

W przypadku gdy lista osób zgłoszonych jako uczestnicy Igrzysk Olimpijskich lub Paraolimpijskich w [rok] r. ulegnie zmianie przed rozpoczęciem igrzysk, organizacje odpowiedzialne bezzwłocznie informują o tym Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r., aby umożliwić wycofanie kart akredytacyjnych osób usuniętych z listy. Komitet organizacyjny informuje o tym służby odpowiedzialne za wydawanie wiz, podając numery wiz, których to dotyczy.

Służby odpowiedzialne za wydawanie wiz cofają wizy wskazanych osób. Służby te bezzwłocznie informują o tym fakcie władze odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli granicznych, które z kolei natychmiast przekazują informację właściwym władzom innych państw członkowskich.

Artykuł 9

Kontrole na granicach zewnętrznych

1. W chwili przekraczania zewnętrznych granic państw członkowskich przez członków rodziny olimpijskiej, którym wydano wizę zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, kontrole wjazdowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z warunkami określonymi w art. 3.

2. Na czas trwania igrzysk olimpijskich lub paraolimpijskich:
- a) stemple wjazdu i wyjazdu należy umieszczać na pierwszej wolnej stronie paszportu tych członków rodziny olimpijskiej, w odniesieniu do których istnieje obowiązek takiego stemplowania zgodnie z art. 10 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen. Przy pierwszym wjeździe numer wizy podaje się na tej samej stronie;
 - b) warunki wjazdu określone w art. 5 ust. 1 lit. c) kodeksu granicznego Schengen uważa się za spełnione z chwilą uzyskania akredytacji przez członka rodziny olimpijskiej.
3. Ustęp 2 ma zastosowanie do członków rodziny olimpijskiej, którzy są obywatelami państw trzecich, bez względu na to, czy podlegają obowiązkowi wizowemu na mocy rozporządzenia (WE) nr 539/2001, czy też nie.
-